

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2015. november

Mindenszentek ünnepe

Ha az Egyház történetét nézzük, felfedezhetjük, hogy a keresztényeket mindig érdekelte az, hogy kik a szentek? A Jelenések könyve nagyon optimista képet fest a jövőről. A leírás szerint Isten angyala megmutatja János apostolnak, a vértanúk és a szentek a hatalmas seregét (vö. Jel 7,5). A négyszáznegyvennégyezer az üdvözültek nagy sokaságát jelzi. A fehér ruha a megigazulást, megtisztulást, a pálmaágak pedig a végső győzelmet. János apostolnak ez a látomása nagy hatással volt az egyház későbbi életére. Talán ez a kép ihlette meg IV. BONIFÁC pápát, amikor 609-ben a vértanúk ereklyéit a Róma környéki katakombákból összegyűjtötte, feldíszített kocsikra rakatta és a római Pantheonba, az „istenek templomába” vitette. Az Egyház ettől a naptól kezdve ünnepli a névtelen vértanúknak és szenteknek az ünnepét.

Mit jelent számunkra ez az ünnep? - kérdezheti valaki, hiszen kevés embernek adatik meg a kegyelem, hogy vértanú legyen. Az ünnepen felolvasott evangélium, a nyolc boldogság üzenete megadja a választ. A liturgia összekapcsolja a vértanúk ünnepét a hétköznapi életszentséggel. Az összekapcsolást a

boldogság adja meg. Az életszentség útján járó ember egyik legjellegzetesebb tulajdonsága a belső boldogság. (vö. Mt 5,3-10) Lehetnek nehézségei, problémái, mégis boldog, mert Isten útján jár. Ez a nehézségekkel küszködő, és a küzdelmek során Isten szeretetét megtapasztaló út, az életszentség útja.

Ezt az ősi felismerést a szentek élete is igazolja. Vallomásaikból tudjuk, hogy a szenteknek sokszor nagy harcot kellett vívniuk önmagukkal, környezetükkel, de Isten útján maradtak, s ez boldoggá tette őket. Meggyőző erővel fejezi ki ezt a gondolatot AVILAI SZENT TERÉZ: *"A szeretet (Krisztus szeretete) szeretetet szül. Ezért igyekezzünk is, hogy mindig figyelemmel legyünk rá és ezzel is éllesszük magunkban a viszontszeretetet! Mert ha egyszer - az Úr kegyelméből - az ő szeretete belevésődik szívünkbe, akkor majd minden könnyebbé lesz számunkra."* Nehéz korban élünk. Higgjunk abban, hogy ha saját és mások keresztjeit vállaljuk, Isten szeretete megerősít minket, így nem tévesztjük el azt az utat, amely a megszentelődés lehetőségét is adja számunkra.

Ferenc atya

Halottak napja

Amióta megjelent az ember a Földön, a halottakkal való foglalkozás is nyomon követhető, aminek konkrét formája annak függvénye, milyen hiedelem kapcsolódik a túlvilághoz. Minden kultúrában hittek benne, hogy nem szakad meg véglegesen az ember létezése, valamilyen módon folytatódik az, ami a fogantatással megkezdődött. Ez helyenként a test megőrzésére tett kísérletekben (pl. mumifikálás Egyiptomban, Dél-Amerikában), máshol az ősök szellemeinek tiszteletében (vö. sintoizmus, ősmagyar vallás) is megnyilvánult.

A korai ószövetségi szövegek még egyféle alvilágként (Seol) fogták fel azt a „helyet”, ahová a holtak kerülnek, úgy tűnik, életük erkölcsös voltától függetlenül (Zsolt 49, 13.). A zsoltáros több helyen is azzal „érvel” Isten előtt, kéri irgalmát az életben maradásért, hogy ha meghal, nem lesz, ki dicsőítse (vö. Zsolt 6, 6; 22, 22-23.; 88, 11-13.; 115, 17.; Iz 38, 18.).

Ugyanakkor az alvilágot vagy ahhoz hasonló állapotot költői eszközként az itteni lét bizonyos érzelmi vagy szellemi állapotainak leírására is használják, amely legtöbbször az Istentől való elhagyatottsággal azonosítható (Zsolt 40, 3.; 69, 16.; 88, 5-8.; 143, 3. 7.). Fokozatosan megjelenik a gondolat, hogy Isten az alvilágnak is ura, onnan is kihozhatja azt, aki hozzá hűséges (Zsolt 16, 10-11.; 49, 16.), illetve az alvilág is Isten szuverén uralma alá tartozik (Zsolt 139, 8.). Az ember halhatatlan, és attól függ a halál utáni sorsa, hogy milyen életet élt, azaz az evilági jólét nem okvetlenül az erkölcsösség jutalma, és az evilági sanyarúság nem istentelenség miatti büntetés, hanem próbatétel vagy érdemszerzés eszköze is lehet (vö. Bölcs 2,23 - 3,10.; 2Mak 7.). A felismerés egyik csúcspontja az Úr Szolgájáról szóló negyedik ének (Iz 52,13 - 53,12.), amelyben a szenvedő igaz mások helyett viseli el a kínokat, életét engesztelő áldozatként adja oda Istennek

a bűnös népért. A másik lényeges pont a halottakért való közbenjáró imádság: az élők tudnak segíteni azokon, akik saját maguk már nem változtathatnak állapotukon. Az egyik legszorongatottabb korból maradt ránk az erről szóló tanúságtétel: az elesettek bűneiért is áldozatot mutatnak be az életben maradtak (2Mak 12, 42-46.).

Az ószövetségi emberkép egységesen tekintett az emberre, csak a görög gondolkodók választották el

egymástól élesen a testet és a lelket (máshol trichotomikusan a szellemet is). Ezek közül a lélek (vagy szellem) halhatatlanságát az emberek többsége elfogadta, míg a testet pusztulásnak alávetett szubsztanciának tartotta. Jézus Krisztus testi feltámadása az ószövetségi „dogmafejlődés” egyenes folytatása, ugyanakkor Isten egészen váratlan, nagyvonalú ajándéka, amely hihetetlennek tűnő perspektívát nyit meg, és amelyet egyesek nagyon nehezen akarnak elfogadni. Nem véletlenül lett a kereszténység tanításának egyik sarokpontja a testi feltámadás – amint erről kezdett Szent Pál beszélni az athéniaknak, faképnél hagyták (ApCsel 17, 31-32.). Azóta rengeteg szellemi irányzat született és vált a történelem részévé, az anyag – a jelenlegihez képest persze más formában, de mégis – örökké való létezését egyik sem tudta magáévá tenni. Furcsamód az anyagot istenítő materialisták tisztelik legkevésbé a testet, és ebben a korban groteszk szokások terjedtek el temetkezésként, másfelől a holtak sorsáról alkotott torz elképzelések nyomán régi praktikák keltek új életre (Kiv 22, 17.; Lev 19, 31.; 20, 6.; MTörv 18, 10-14.). Mi azonban hisszük, hogy Jézus Krisztus és a Boldogságos Szűz Mária személyében az anyagi létezők egy része már kiragadtatott e világból, és része lett Isten örökkévalóságának. Elhunytjaink egyelőre köztes állapotban vannak: levették a test nyűgét, de még nem

nyerték el a megdicsőült testet. Egy részük már üdvözült, Isten színelátására jutott, egy részük azonban még arra vár, hogy alkalmassá váljék Isten szeretetének befogadására. Isten irgalmából azok, akik képesek az érdemszerzésre – azaz a megdicsőült és a küzdő egyház tagjai – közbenjárhatnak értük, megrövidítve várakozásuk és szenvedésük – hiszen Istentől távol lenni szenvedés – „idejét”. A szeretet lényegével és a józan ésszel ellentétes lenne azt feltételezni, hogy

megszakadhatnának a szeretetkapcsolatok, mivel csak a szeretet és művei maradnak meg örökre (1Kor 13, 8. 13.). Csodálatos kapcsolatok épülhetnek ki a szentek, a tisztítótűzben szenvedők és a földi életet élők között: akiket sikerül „átimádkozni” a szentek közé, biztosan örömmel segítenek a továbbiakban nekünk is. Nem egyértelmű, de valamiféle közbenjárási szándékot illetve gyakorlatot jelez Szent Pál (1Kor 15, 29.) is, amely imádságként átment a napi gyakorlatba. A Halottak napja, mint sajátos,

az összes elhunyttról való megemlékezési módozat kialakulását tekintve úgy tudjuk, hogy Sevillai Izidor püspök (†636.) írta elő szerzeteseinek, hogy a Pünkösdi utáni napon a megholtakért misézzenek. A következő adatunk szerint Odilo, cluny-i apát (994-1048.) írta elő kolostoraiban a minden megholtról való ünnepélyes megemlékezést november 2-án, ami a XII-XIII. században egész Európában elterjedt.

Bátran használjuk ki az Egyház által ajándékozott lehetőségeket: akár naponta lehet teljes búcsút nyerni, amelyet bármely elhunytért felajánlhatunk. Különleges időszak következik: a Mindenszentek ünnepét követő nyolcadban imádságos temetőlátogatással, illetve november 1-2. napján templomlátogatással nyerhetünk teljes búcsút elhunytjaink részére (a szokott feltételek – szentgyónás, szentáldozás, ima a pápa szándékára – egyidejű teljesítése esetén).

Egykor mi is arra fogunk várni, hogy Isten világosságát teljes fényében megláthassuk – segítsünk most azokon – akár szeretteink, rokonaink, akár ismeretlenek, netán egykori haragosaink voltak –, akik már eltávoztak ebből a világból, hogy mi is reménykedhessünk mások közbenjárásában. „Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik! Nyugodjanak békességben. Ámen.” (Vö. 4Ezdr 2, 34-35.)

Dr Molnár Gábor

Jairus lányának feltámasztása és egy beteg asszony meggyógyítása (3. rész) (Mt 5.21-43)

Még beszélt, amikor jöttek a zsinagóga-elöljárótól, és azt mondták: »A lányod már meghalt. Minek fáradsz tovább a Mestert?« Jézus meghallotta, hogy mit mondtak, és így szólt a zsinagóga-elöljáróhoz: »Ne félj, csak higgy!« Nem engedte meg, hogy más vele menjen, csak Péter, Jakab és János, Jakab testvére. Odaértek a zsinagóga-elöljáró házába, ahol látta a tolongást, s a nagy sírást és jajgatást. Bement, és azt mondta nekik: »Miért zajongtok és sírtok? Nem halt meg a gyermek, csak alszik.« De azok kinevették.

Kész, vége, megjött a halálhír, Jairus bizonyára arra gondolt, hogy ha ez az asszony nem tartja fel Jézust, ha Jézus gyorsabban megy, talán fut is, akkor talán ... ki a hibás? A meggyógyított asszony vagy Jézus maga? Kit kell hibáztatni? Súlyos, meggyökeresedett hit: aki meghalt, az meghalt, nincs tovább, gyógyítani: igen, azt lehet, de mit lehet kezdeni egy halottal. Semmit. Vége a reménynek, idáig már nem terjed Jairus hite. De a Mester igenis tovább „fárad”. „Ne félj, csak higgy!” Ami Jairusban van, az nem a félelem, hanem a gyász, a szomorúság, a tehetetlenség érzése. Hinni? Mit? Rossz a kérdés: nem mit kell hinni, hanem kiben. És Jairus még csak most fogja megtudni, hogy kiben kell hinnie. Hamar odaérnek, és Jézust kinevetik. Méghogy alszik! Halottabb már nem is lehet.

Mit érezhetett Jairus? Eszébe jutottak-e az ószövetségi történetek, mondjuk Illés, aki feltámasztotta a pogány nő egyetlen fiát? Vajon ez a csodatévő vándortanító van olyan nagy, mint Illés? Az illési történetet biztosan ismerte, a zsinagógákban ezeket az írásokat évente felolvasták, lefordították, magyarázták. Az evangéliumok nem számolnak be a lesújtott apa belső történéseiről.

Ekkor elküldte onnan mindnyájukat, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és a vele lévőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt. Megfogta a gyermek kezét, és azt mondta neki: »Talíta, kúmi!« - ami azt jelenti: »Kislány, mondom neked, kelj fel!« - A kislány azonnal fölkel és járkálni kezdett. Tizenkét esztendő volt. Mindenki nagyon csodálkozott. Ő pedig szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; majd szólt nekik, hogy adjanak neki enni.

Innen az események egészen valószínűtlen irányba fordulnak. Jézus nem magyarázkodik, felkelti a halálból a kislányt. Báránykának nevezi, a gyermek nyilván nagyon legyengült: adjanak neki enni. És megparancsolja, hogy senki ne tudja meg az eseményt. Van ennek a parancsnak valami értelme? Be lehet ezt tartani, tartatni? Az egész város tud a betegségről, tud a halálról, tudja, hogy Jézus ott járt, tudja, hogy a

Mester visszahozta a kislányt a halálból, feltámasztotta. Csakhogy Jézus nem csodadoktornak jött, a csodák a tanítás hitelesítésére valók. Itt-ott fel is bukkan az evangéliumokban, hogy Jézus hatalommal tanít, nem úgy, mint a korabeli (és mai) szentírás-magyarázók.

Mindannyian kevésbé vagy nagyobb részt Jairusok vagyunk. Vészhelyzetben szaladunk az Istenhez és nagyon-nagyon meg vagyunk lepve, ha az Isten nem, vagy nem azonnal, vagy nem úgy teljesíti kéréseinket, amikor és ahogy mi azt kérjük. Jusson eszünkbe ilyenkor Jézus intése: „Ne félj, csak higgy!” Az emberszerető Isten jót akar nekem, neked és nekünk, az fog történni, ami számunkra egy magasabb szempont szerint, Isten szerint a legjobb.

Balthazár Zsolt

Újra újlaki műsoros est

Több mint tíz éve történt, hogy Pozsgai István sekrestyés barátunk váratlanul dalra fakadt és táncra perdült a plébániakert bejárata előtt. Hogy mi készítette őt erre, arra már alighanem az örök feledés fátyla borul – arra azonban jól emlékszem, hogy nyomban kérlelni kezdtük, ugyan mutassa már be ezen ismeretlen képességeit nagyobb újlaki

publikumnak is. Istvánnak egy kikötése volt: szolgáljon produkciója jótékony célt, például idős testvéreink karácsonyi megajándékozását.

Azóta sok minden változott, de a lényeg maradt, a hagyományt folytatjuk. Idén – mint már jeleztük – november 7-én az esti mise után várjuk a nagyra becsült közönséget házi készítésű műsoros

estünkre a Szent István terembe. Lehet még fellépni (a jelentkezőket Ferenc atya, Lasetzky Kriszta vagy e sorok írója várja), lehet majd tapsolni és adakozni, lehet kínálnivalóval hozzájárulni az est sikeréhez. De főleg lehet majd együtt lenni: ismerkedni, beszélgetni, összetartozni.

Az est folytatásaként ajándékokat fogunk vásárolni (ennek Mink Márta a mestere),

karácsonyi csomagokat összeállítani és kézbesíteni a plébánia nevében. Főként idős, kisebb részben többgyermekes és rászoruló testvéreinknek. A csomag nem segély, hanem a szeretet és az odafigyelés jele. Hogy kit részesítsünk belőle, azt egyrészt tudjuk – másrészt pedig köszönettel várjuk testvéreink ez irányú tanácsait, javaslatait.

Szaszovszky József

A kísértővel nem tárgyalunk!

Ferenc pápa október 3-án, szombaton reggel fél nyolckor szentmisét mutatott be a vatikáni csendőrség mintegy száz tagjának Vatikán Városállam Kormányzósága kápolnájában.

Ferenc pápa homíliájában a Jelenések könyve olvasmányát értelmezte: „Nagy harc támadt a mennyben”, amely harc a végső háború a Szent Mihály vezette angyalok és a Sátán között. Ezzel a háborúval véget ér a harc és csak az Úr örök békéje marad meg. De addig a történelemben ez a harc mindennap folytatódik az emberek szívében. A jó és a rossz között folyik ez a harc, a háború eszközeivel.

A szentmise imádsága Szent Mihály segítségét kéri a gonosz cselvetései ellen. Ez a cselvetés a gonosz egyik módszere: cselvetést hint el, kezeiből sohasem esik a földre az élet magja, az egység magva, hanem mindig csak a cselvetés – hangsúlyozta a pápa.

A gonosz másik módszere a csábítás. Aki a cselszövést szítja, az maga a nagy csábító, mert ördögi módon elkábít és rávesz arra, hogy mindent elhiggyünk. Nagyon jól tud eladni, megbabonáz, és így csábít el, jól ad el, de a végén rosszul fizet. Gondoljunk csak arra – mondta a Szentatya –, hogy az evangéliumban miként tűnik fel ez a csábító: párbeszédet folytat Jézussal, aki a pusztában negyvennapos böjtjét végzi, melynek végén fáradt és éhes. Ekkor jön ő, a kísértő, lassan, mint egy kígyó, ezzel a három ötlettel: „Ha Isten Fia vagy, változtasd kenyérré a köveket!” „Vesd le magad a templom oromzatáról, és az emberek rögtön meglátják a csodát és elismernek Isten Fiának!” Minthogy nem sikerül ez a csábítás, jön az utolsó: „Beszéljünk világosan! Neked adom a világ összes hatalmát, ha imádsz engem. Egyezkedjünk!”

Az öskígyó módszerének három lépcsőfoka ez – értelmezte a pápa. – Az első a kenyér, a gazdagság, mely lassan korrupció felé sodor. Két forintért sok ember képes eladni a lelkét. Ez az első lépcső, a gazdagság. A második a hiúság, hogy vesd le magad és csinálj nagy látványosságot. Tehát éljünk a hiúságnak! A harmadik lépcsőfok pedig a hatalom, a gőg, a büszkeség! Mindez velünk is megtörténik a kicsi dolgokban. Amikor túlságosan ragaszkodunk a dolgokhoz, amikor nagyon dicsérnek bennünket. Ilyenkor nevetségessé is válunk. Ez a mi nagy harcunk, amihez kérjük Szent Mihály főangyal segítségét, hogy kivédjük a cselvetést, az elbűvölést és az elcsábítást.

Ferenc pápa a vatikáni csendőrök feladatáról szólva megjegyezte: Nehéz a ti munkátok, mert szembenállásban, vitában és ellenkezésben a helyükre kell tenni a dolgokat, hogy elkerüljük a bűncselekményeket. Imádkozzatok, hogy az Úr megoltalmazzon benneteket a kísértéstől, a korrupciótól, a gazdagságtól és a gőg kísértésétől. Minél alázatosabbak vagytok, mint Jézus, annál inkább alázatos lesz a szolgálatotok.

A Szentatya végül Jézus alázatáról szólva, ahogyan szembeszáll a kísértővel, rámutatott: Jézus soha nem beszél a saját szavaival, mindig csak a Szentírással válaszol. Azt tanítja nekünk, hogy a gonosszal nem lehet tárgyalni, ez pedig nagyon sokat segít nekünk, amikor jön a kísértés, mert ekkor azt mondom: „veled nem beszélek, csak az Úr szaván keresztül”.

Kérjük ezt a segítséget a mindennapi harcainkban a szolgálatunk számára, mert az szolgálat a többiek javára, szolgálat, mely gyarapítja a jót a világban – zárta a pápa a vatikáni csendőrség tagjainak mondott homíliáját.

(Magyar Kurír 2015. október 3.)

Ferenc pápa: Mellettünk áll az őrangyalunk, hallgassunk rá

Isten minden ember mellé adott egy angyalt, hogy óvja és tanácsaival ellássa őt, s akire engedelmesen kell hallgatnunk. Erről beszélt Ferenc pápa október 2-án

reggel a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén, amikor az egyház a szent őrangyalokat ünnepli.

Isten gondoskodó atyai szeretete már a Biblia első lapjain megnyilvánul. Amikor Isten kiűzi Ádámot a paradicsomból, nem hagyja magára őt azzal, hogy boldoguljon, ahogyan tud.

Ferenc pápa imádságokat és zsoltárokat idézve emlékeztetett rá, hogy az őrangyal alakja mindig jelen volt az ember és az ég közötti kapcsolatban. Isten mindegyikünk mellé rendelt egy őrangyalt, aki elkísér bennünket életünk során. Mindig velünk van, ez a valóság – jelentette ki a pápa. – Olyan, mint Isten követe, akit tiszteletben kell tartanunk. S amikor valami rosszat teszünk vagy gondolunk, nem vagyunk egyedül, ő ott áll mellettünk. Tisztelettel kell viseltetnünk iránta. Meg kell hallgatnunk hangját, mert ő tanácsot ad nekünk. Amikor érezzük a sugallatot, hogy ezt vagy azt tegyük inkább, vagy esetleg ne tegyük, hallgassunk rá, ne lázadjunk ellene! – javasolja a pápa.

Az őrangyal mindig megvéd minket, főleg a rossztól. Néha azt hisszük, hogy sok mindent elrejthetünk, a visszás dolgokat, amik aztán a felszínre kerülnek. És az angyal ott van, hogy tanácsot adjon, hogy fedezzen minket, pont úgy, ahogyan egy barát tenné. Egy olyan barát, akit nem látunk, csak hallunk.

Barát, aki egy nap velünk lesz az égben, az örök boldogságban. Csak annyit kér, hogy hallgassuk meg és tiszteljük. Csupán ennyit: tiszteletet és figyelmet. Ez az, amit engedelmességnek nevezünk. A keresztyéneknek engedelmeskedniük kell a Szentléleknek. A Szentléleknek való engedelmesség mindig úgy kezdődik, hogy engedelmesen meghallgatjuk útítársunk, az őrangyal tanácsait.

Ahhoz pedig, hogy engedelmesek legyünk, kicsiknek kell lennünk, mint a gyermekeknek, vagyis azoknak, akikről Jézus azt mondta, hogy a legnagyobbak Atyja országában. Az őrangyal tehát olyan útítársunk, aki alázatra tanít, és akire gyermekként kell hallgatnunk. Ferenc pápa végül így fohászodott a péntek reggeli szentmisén: Kérjük az Úrtól az engedelmesség kegyelmét, hogy meghallgassuk útítársunk, Isten követének a hangját, aki az ő nevében mellettünk áll, és aki támogat minket segítségével, mindig az úton. Emlékezzünk rá, milyen jó az Úr, aki rögtön azután, hogy elveszítette barátságunkat, nem hagyott egyedül, nem hagyott magunkra minket.

(Magyar Kurír 2015. október 2.)

*Szeretettel hívjuk Önt és kedves családját
jótékonysági hangversenyre,*

*mely 2015. nov. 21-én szombaton
19h-kor kezdődik,*

*A koncerten templomunk "arany dicsérettel" minősítésű
Sarlós Boldogasszony Kórusa énekel*

vendégművészeink:

Mestyanék Zsolt - fuvola

Szedmák Eszter - orgona

vezényel: Török Andrea

helyszín:

*Újlaki Sarlós Boldogasszony templom
Budapest, II. Bécsi út 34.*

A befolyó összeget a családoso k megsegítésére fordítjuk.

Családi események szeptemberben:

A keresztség szentségében részesültek:

Október 17: Tölgyesi Kinga és Tölgyesi Borsa

Halottaink:

Dr. Csiky Mihály (90), Dr. Piros Béláné (71), Fábry Pálné (79), Kovács Géza (79)

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmise után 1/2 8-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermeket váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk

17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: *jelenleg szünetel.*

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ - 21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákön, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Schola próbák: felnőtteknek szerdánként 19⁰⁰ órától 20³⁰-ig, gyermekeknek szüleikkel szombatonként 10⁰⁰-tól 11⁰⁰ óráig az oldalkápolnában.

Hirdetések

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sarlós Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.